

Arrest

**nr. 47 613 van 2 september 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 12 september 2009 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 16 september 2009 asielaanvragen in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 mei 2010 beslissingen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven dd. 18 mei 2010 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker :

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Servië, meerbepaald uit het dorp Lucane gelegen in de gemeente Bujanoc. U hebt de Servische nationaliteit en bent ongehuwd. U was niet politiek actief in Servië. Tijdens het gewapend conflict in de regio Prehevë, Bujanoc en Medvegjë transporteerde u samen met uw broer S.(...) I.(...) (O.V. 6.490.007) wapens voor het Bevrijdingsleger van Preshevë, Bujanoc en Medvegjë (UÇPMB, Albanees: Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit). U was zelf geen lid van het UÇPMB. U en uw broer woonden toen in Gjilan (Kosovo) en brachten deze wapens toen in opdracht van commandant Shefket Musliu vanuit Gjilan naar de grensstreek met Servië. Daar werden ze opgehaald. Jullie deden dit de ganse periode van de oorlog. Rond 2003 keerde u terug naar Lucane (Servië), waar u samen met uw broers Idriz en Muhamet en diens gezin woonde. Tot 8 september 2009 kende u geen problemen met de Servische autoriteiten. Die dag kwam de politie bij u thuis langs op zoek naar u en uw broer I.(...). Enkel de echtgenote van uw broer M.(...) en hun kinderen waren op dat ogenblik thuis. Ze toonden een foto van de wagen waarmee u en I.(...) vroeger wapens hadden getransporteerd. Ze zeiden dat ze op zoek waren naar de eigenaar van deze wagen, eraan toevoegend dat jullie voor het leger (UÇPMB) hadden gewerkt en dat ze jullie wensten te verhoren. Toen de politie hierop vernam dat jullie aan het werk waren, deelden ze mee dat jullie zich na het werk bij hen moesten melden. Toen jullie die avond terugkeerden van het werk vernamen jullie dit. Jullie meldden zich vervolgens niet bij de politie. Jullie waren bang door de politie vastgehouden en mishandeld te zullen worden. Die avond doken jullie onder bij een neef van uw vader in Lucane. De volgende dag, op 9 september 2009, verlieten u en Idriz Servië. Jullie reisden vervolgens illegaal naar België. Op 12 september 2009 kwamen jullie in België aan en op 16 september 2009 dienden jullie hier een asielaanvraag in. U had hier in België reeds twee broers en een halfzus wonen. Na jullie vertrek uit Lucane kwam de politie nog één keer in jullie woning in Lucane naar u en Idriz vragen. U gaat ervan uit dat er nadien ook een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd. U vreest bij terugkeer naar Servië door de politie opgepakt en mishandeld te zullen worden. U bent hier in België in het bezit van uw Servisch paspoort en rijbewijs.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat aan uw bewering tijdens de duur van het gewapend conflict in de Presevo-vallei vanuit Kosovo wapens voor het UÇPMB te hebben getransporteerd ernstig kan getwijfeld worden. Dit blijkt ondermeer uit het feit dat u de oorlog tussen de Serviërs en de Albanezen in Zuid-Servië nauwelijks in de tijd kon situeren. Zo slaagde u er niet in correct aan te geven wanneer dit conflict begon en eindigde. U stelde zich dit niet meer te herinneren en te vermoeden dat dit waarschijnlijk in 2001 of 2002 begon en vervolgens na 'een kwestie van maanden' eindigde (CGVS, p. 3, 4 en 7). U vermoedt dat het UÇPMB zich ontwapende ergens in 2002 (CGVS, p. 4). U slaagde er vervolgens ook niet in de tijdsperiode van dit gewapend conflict in het licht van (belangrijke) gebeurtenissen te situeren (CGVS, p. 7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het UÇPMB na de beëindiging van het conflict in Kosovo in juni 1999 werd opgericht en vanaf januari 2000 publiek begon te opereren en de strijd aanbond met het Servische leger. Dit gewapende conflict duurde uiteindelijk anderhalf jaar tot mei 2001 met de ondertekening van het vredesakkoord van Konçulj en de overgave en ontwapening van het UÇPMB. Van het bestaan van dit Konçulj-vredesakkoord bleek u bovendien evenmin op de hoogte te zijn (CGVS, p. 4). Van iemand die verklaart de ganse duur van dit gewapende conflict wapens te hebben getransporteerd, mag in dit verband een accurater antwoord verwacht worden. Uw algemene kennis van het UÇPMB bleek bovendien ook op andere punten ontoereikend. Zo kende u geen namen van brigades van het UÇPMB (CGVS, p. 4). U verklaarde deze onwetenschap door te stellen dat u nooit soldaat/lid van dit leger was (CGVS, p. 4). Dit is evenwel geen afdoende verantwoording voor deze gebrekkige kennis. Het betreft hier immers algemene kennis waarvan redelijkerwijs mag aangenomen worden dat u als wapentransporteur zeker op de hoogte bent. Gezien u omwille van een gebrekkige kennis aangaande essentiële aspecten van de UÇPMB-strijd uw engagement voor het UÇPMB niet aannemelijk gemaakt heeft, wordt tevens de geloofwaardigheid aangaande de door u aangehaalde problemen met de politie in september 2009, die naar aanleiding van uw voormalig engagement voor het UÇPMB bij u zou langsgekomen zijn, ondermijnd.

Voorts is het in dit verband zeer opmerkelijk dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van de afkondiging na de beëindiging van dit gewapende conflict van een amnestiewet voor alle personen die betrokken waren bij dit gewapend conflict. U blijkt zelfs geen enkele notie te hebben van het woord 'amnestie' (CGVS, p. 5). Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Uw beweerdde activiteiten tijdens de oorlog ressorteren immers ook onder deze amnestieregeling. Er mag dan ook verwacht worden dat u hiervan enigszins op de hoogte bent. Uit de informatie hieraangaande waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze amnestieregeling in 2002 werd afgekondigd en

van toepassing is op alle burgers die verdacht worden van of zich schuldig gemaakt hebben aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Preshevë, Medvegje en Bujanovc in de periode van januari 1999 tot 31 mei 2001. Daarnaast voorziet de amnestiewet van de toenmalige Federatieve Republiek Joegoslavië van 2 maart 2001 ondermeer in amnestie voor personen die in de periode van 27 april 1992 tot 07 oktober 2000 misdrijven begaan hebben of op wie de verdenking rust dat ze die begaan hebben, meerbepaald: verhindering van de strijd tegen de vijand volgens artikel 118, gewapende opstand volgens artikel 124, aanzetting tot gewelddadige verandering van de grondwettelijke orde volgens artikel 133, vereniging voor vijandelijke activiteiten volgens artikel 136, evenals het toebrengen van schade aan het aanzien van de Federatieve Republiek Joegoslavië volgens Artikel 157, zoals voorgeschreven door het Strafwetboek van de Federatieve Republiek Joegoslavië. Deze eerstgenoemde amnestieregeling werd bovendien speciaal uitgevaardigd voor personen die betrokken waren - al dan niet als lid - bij activiteiten van het UÇPMB in de regio Zuid-Servië. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt tevens dat deze amnestiewetten volledig werden geïmplementeerd. Zo werd geen enkele ex-strijder van het UÇPMB veroordeeld louter en alleen omwille van zijn activiteiten. Het feit dat u in september 2009 door de Servische autoriteiten zou geïnterviewd zijn voor uw activiteiten tijdens de oorlog is in het licht van het bestaan van deze amnestieregelingen en de toepassing ervan weinig aannemelijk.

Verder dient nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw problemen met de politie anno 2009 eveneens andere tekortkomingen bevatten. Vooreerst legde u geen enkel bewijs neer van dit beweerd politieel onderzoek naar u. U zou nooit enig document in dit verband hebben ontvangen (CGVS, p. 5 en 7). Dit is evenwel weinig geloofwaardig aangezien u expliciet stelde dat de politie actief op zoek was naar u, u zich bij haar diende te melden voor verhoor en er nadien normaal gezien een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd (CGVS, p. 5 tem. 7). Dat u geen bewijsstuk hiervan kon neerleggen strookt bovendien niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat, wanneer de politie informatie wenst te verkrijgen in verband met een criminele daad, burgers kunnen opgeroepen worden en dat **de reden van deze oproeping in de oproeping genoteerd moet staan**. Gezien uw expliciete bewering dat er geen convocaties toegekomen zijn (CGVS, p.7), wordt wederom de geloofwaardigheid van het door u beweerd politieonderzoek naar u ernstig ondermijnd.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u na het bezoek van de politie aan uw woning op 8 september 2009 ook geen enkele demarche ondernomen hebt om te achterhalen waarom de politie juist naar u op zoek was. Zo liet u na zich hierover, al dan niet via tussenkomst van een advocaat, te informeren bij de autoriteiten (CGVS, p. 6). U liet ook na zich in deze zaak te richten tot lokale politici, internationale organisaties zoals de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) of Albanese mensenrechtenorganisatie zoals de Raad voor Mensenrechten (Albanees: Këshilli për të Drejtat e Njeriut) met kantoor in Bujanoc (CGVS, p. 6). Dat u inzake het politieel onderzoek geen enkele demarche ondernam om de ware toedracht ervan te achterhalen ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U verliet immers het land na één enkel bezoek van de politie aan uw woning en zonder overtuigende kennis naar de reden ervan. De politieagenten die bij u thuis waren langsgelopen hadden immers enkel meegedeeld dat ze u en uw broer wilden spreken betreffende jullie activiteiten tijdens de oorlog (CGVS, p. 5). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt tevens dat voornoemde geciteerde personen en organisaties tussenbeide komen wanneer etnisch Albanese burgers uit de regio Zuid-Servië menen dat hun rechten of vrijheden geschonden zijn. Aangezien het hier bovendien een inbreuk op de amnestieregeling betreft, mag eens te meer verwacht worden dat u zich tot hen voor bijstand zou gericht hebben. Tot slot is het weinig logisch waarom de autoriteiten anno 2009 of meer dan acht jaar na het beëindigen van de oorlog in Zuid-Servië plots in u zou geïnteresseerd zijn voor uw activiteiten tijdens deze oorlog, temeer daar u in de tussentijd geen andere problemen met de Servische autoriteiten kende (CGVS, p. 5).

Gelet op bovenstaande vaststellingen ken geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas en vluchtmotieven.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw identiteit en afkomst uit Servië staan hier immers niet ter discussie.

Ook inzake de asielaanvraag van uw broer, S.(...) I.(...), heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

Ten aanzien van tweede verzoeker:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Servië, meerbepaald uit het dorp Lucane gelegen in de gemeente Bujanoc. U hebt de Servische nationaliteit en bent ongehuwd. U was niet politiek actief in Servië. Na 2000 woonde en werkte u lange tijd in Gjilan (Kosovo). Tijdens de oorlog in de regio Prehevë, Bujanoc en Medvegjë transporteerde u samen met uw broer Shaini Halil (O.V. 5.587.304) wapens voor het Bevrijdingsleger van Preshevë, Bujanoc en Medvegjë (UÇPMB, Albanees: Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit). U was zelf geen lid van het UÇPMB. Jullie brachten deze wapens voor commandant Shefket Musliu vanuit Gjilan naar de grensstreek met Servië. Daar werden ze opgehaald. U deed dit werk gedurende bijna één jaar en begon hier vermoedelijk mee in 2002 of 2003. Toen in 2004 de oorlog eindigde en het UÇPMB zijn activiteiten stopzette, hield dit werk voor jullie op. In 2005 of 2006 ging u terug in Lucane wonen. U woonde er samen met uw broer Halil, uw andere broer Muhamet en zijn gezin. Tot 8 september 2009 kende u geen problemen met de Servische autoriteiten. Die dag kwam de politie bij u thuis langs op zoek naar u en uw broer H.(...). Enkel uw schoonzus en haar kinderen waren op dat ogenblik thuis. Ze toonden een foto van de wagen waarmee u en Idriz vroeger wapens hadden getransporteerd. Ze zeiden dat ze het bevel hadden gekregen jullie op te pakken. Aan uw schoonzus werd tevens meegedeeld dat u en uw broer H.(...) zich bij de politie van Bujanoc dienden te melden. Toen jullie die avond terugkeerden van het werk vernamen u en H.(...) dit. Jullie durfden zich evenwel niet te melden bij de politie uit vrees mishandeld te zullen worden. Die nacht durfden jullie niet thuis te slapen uit schrik gearresteerd te zullen worden. Jullie doken bijgevolg onder bij een oom in Lucane. De volgende dag, op 9 september 2009, verlieten u en H.(...) Servië. Jullie reisden vervolgens illegaal naar België. Op 12 september 2009 kwamen jullie in België aan en op 16 september dienden jullie hier een asielaanvraag in. Na jullie vertrek uit Lucane, kwam de politie nog één keer in jullie woning in Lucane langs. U vreest bij terugkeer naar Servië gevangengezet en geslagen of gedood te zullen worden. U bent hier in België in het bezit van uw Servisch paspoort en rijbewijs.

B. Motivering

U verklaarde uw geboortestreek verlaten te hebben nadat bleek dat de politie u wou arresteren voor uw activiteiten in het verleden voor het UÇPMB. Tijdens de oorlog in Zuid-Servië transporteerde u namelijk wapens voor hen. Hieraangaand dient evenwel vooreerst opgemerkt te worden dat u deze activiteiten tijdens de oorlog geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Uw kennis van deze oorlog bleek immers geheel onvoldoende. Dit bleek ondermeer uit het feit dat u de oorlog tussen de Serviërs en de Albanen in Zuid-Servië volkomen foutief in de tijd situeerde. Zo stelde u dat deze oorlog vermoedelijk in 2002 of 2003 aanvatte en na ongeveer anderhalf à twee jaar in 2004 eindigde met de stopzetting van het UÇPMB (CGVS, p. 3). Het was ook toen dat u met uw activiteiten stopte (CGVS, p. 3). Dit stemt geheel niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat het UÇPMB na de beëindiging van het conflict in Kosovo in juni 1999 het levenslicht zag en vanaf januari 2000 publiek begon te opereren en de strijd in de Presevo-vallei aanbond tegen het Servische leger. Dit gewapend conflict duurde uiteindelijk anderhalf jaar, tot mei 2001 (!), met de ondertekening van het vredesakkoord van Konçulj en de overgave en ontwapening van het UÇPMB. U bleek evenmin te weten welk akkoord het einde aan de oorlog inluidde (CGVS, p. 3). Ook over het motief langs Albanese zijde om deze oorlog te beginnen legde u foutieve verklaringen af. Zo stelde u dat de mishandeling van de etnisch Albanese bevolking door de gendarmerie aan de basis lag voor dit gewapend conflict (CGVS, p. 3). Dit stemt evenwel geheel niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt vooreerst dat de Žandarmerija of Servische gendarmerie pas op 28 juni 2001 (!) of na de beëindiging van het conflict in de regio Zuid-Servië werd opgericht. Hun aanwezigheid in de regio kon bijgevolg onmogelijk aan de grondslag liggen van dit conflict, zoals u stelde. De discriminatie en achterstelling van de etnisch Albanese bevolking in Zuid-Servië, gevoed door het succes van het Kosovaars Bevrijdingsleger (UCK) in Kosovo en de wens tot aanhechting bij Kosovo, vormden veeleer de motieven voor deze oorlog. Van iemand die verklaart gedurende bijna één jaar tijdens dit gewapend conflict voor één van de strijdende partijen wapens te hebben getransporteerd, mag hier meer kennis van zaken verwacht worden. Het feit dat u zelf geen lid was van het UÇPMB doet hieraan geen afbreuk.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u zich bij uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven door uw broer S.(...) H.(...), werden aangehaald. Jullie transporteerden samen tijdens de oorlog wapens voor het UÇPMB en werden hiervoor sinds 8 september 2009 door de politie gezocht. Uw broer slaagde er ten overstaan van het Commissariaat-generaal evenwel niet in aannemelijk te maken tijdens de oorlog in Zuid-Servië effectief wapens voor het UÇPMB hebben getransporteerd en hiervoor sinds 8 september 2009 door de politie gezocht te worden. In het kader van zijn asielaanvraag werd dan ook een weigeringsbeslissing genomen. Deze luidt als volgt: "

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat aan uw bewering tijdens de duur van het gewapend conflict in de Presevo-vallei vanuit Kosovo wapens voor het UÇPMB te hebben getransporteerd ernstig kan getwijfeld worden. Dit blijkt ondermeer uit het feit dat u de oorlog tussen de Serviërs en de Albanezen in Zuid-Servië nauwelijks in de tijd kon situeren. Zo slaagde u er niet in correct aan te geven wanneer dit conflict begon en eindigde. U stelde zich dit niet meer te herinneren en te vermoeden dat dit waarschijnlijk in 2001 of 2002 begon en vervolgens na 'een kwestie van maanden' eindigde (CGVS, p. 3, 4 en 7). U vermoedt dat het UÇPMB zich ontwapende ergens in 2002 (CGVS, p. 4). U slaagde er vervolgens ook niet in de tijdsperiode van dit gewapend conflict in het licht van (belangrijke) gebeurtenissen te situeren (CGVS, p. 7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het UÇPMB na de beëindiging van het conflict in Kosovo in juni 1999 werd opgericht en vanaf januari 2000 publiek begon te opereren en de strijd aanbond met het Servische leger. Dit gewapende conflict duurde uiteindelijk anderhalf jaar tot mei 2001 met de ondertekening van het vredesakkoord van Konçulj en de overgave en ontwapening van het UÇPMB. Van het bestaan van dit Konçulj-vredesakkoord bleek u bovendien evenmin op de hoogte te zijn (CGVS, p. 4). Van iemand die verklaart de ganse duur van dit gewapende conflict wapens te hebben getransporteerd, mag in dit verband een accurater antwoord verwacht worden. Uw algemene kennis van het UÇPMB bleek bovendien ook op andere punten ontoereikend. Zo kende u geen namen van brigades van het UÇPMB (CGVS, p. 4). U verklaarde deze onwetenschap door te stellen dat u nooit soldaat/lid van dit leger was (CGVS, p. 4). Dit is evenwel geen afdoende verantwoording voor deze gebrekkige kennis. Het betreft hier immers algemene kennis waarvan redelijkerwijs mag aangenomen worden dat u als wapentransporteur zeker op de hoogte bent. Gezien u omwille van een gebrekkige kennis aangaande essentiële aspecten van de UÇPMB-strijd uw engagement voor het UÇPMB niet aannemelijk gemaakt heeft, wordt tevens de geloofwaardigheid aangaande de door u aangehaalde problemen met de politie in september 2009, die naar aanleiding van uw voormalig engagement voor het UÇPMB bij u zou langsgekomen zijn, ondermijnd.

Voorts is het in dit verband zeer opmerkelijk dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van de afkondiging na de beëindiging van dit gewapende conflict van een amnestiewet voor alle personen die betrokken waren bij dit gewapend conflict. U blijkt zelfs geen enkele notie te hebben van het woord 'amnestie' (CGVS, p. 5). Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw beweerde activiteiten tijdens de oorlog ressorteren immers ook onder deze amnestieregeling. Er mag dan ook verwacht worden dat u hiervan enigszins op de hoogte bent. Uit de informatie hieraangaande waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze amnestieregeling in 2002 werd afgekondigd en van toepassing is op alle burgers die verdacht worden van of zich schuldig gemaakt hebben aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Preshevë, Medvegje en Bujanovc in de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001. Daarnaast voorziet de amnestiewet van de toenmalige Federatieve Republiek Joegoslavië van 2 maart 2001 ondermeer in amnestie voor personen die in de periode van 27 april 1992 tot 07 oktober 2000 misdrijven begaan hebben of op wie de verdenking rust dat ze die begaan hebben, meerbepaald: verhindering van de strijd tegen de vijand volgens artikel 118, gewapende opstand volgens artikel 124, aanzetting tot gewelddadige verandering van de grondwettelijke orde volgens artikel 133, vereniging voor vijandelijke activiteiten volgens artikel 136, evenals het toebrengen van schade aan het aanzien van de Federatieve Republiek Joegoslavië volgens Artikel 157, zoals voorgeschreven door het Strafwetboek van de Federatieve Republiek Joegoslavië. Deze eerstgenoemde amnestieregeling werd bovendien speciaal uitgevaardigd voor personen die betrokken waren - al dan niet als lid - bij activiteiten van het UÇPMB in de regio Zuid-Servië. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt tevens dat deze amnestiewetten volledig werden geïmplementeerd. Zo werd geen enkele ex-strijder van het UÇPMB veroordeeld louter en alleen omwille van zijn activiteiten. Het feit dat u in september 2009 door de Servische autoriteiten zou geïnterviewd zijn voor uw activiteiten tijdens de oorlog is in het licht van het bestaan van deze amnestieregelingen en de toepassing ervan weinig aannemelijk.

Verder dient nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw problemen met de politie anno 2009 eveneens andere tekortkomingen bevatten. Vooreerst legde u geen enkel bewijs neer van dit beweerd politieel onderzoek naar u. U zou nooit enig document in dit verband hebben ontvangen (CGVS, p. 5 en 7). Dit is evenwel weinig geloofwaardig aangezien u expliciet stelde dat de politie actief op zoek was naar u, u zich bij haar diende te melden voor verhoor en er nadien normaal gezien een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd (CGVS, p. 5 tem. 7). Dat u geen bewijsstuk hiervan kon neerleggen strookt bovendien niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat, wanneer de politie informatie wenst te verkrijgen in verband met een criminele daad, burgers kunnen opgeroepen worden en dat **de reden van deze oproeping in de oproeping**

genoteerd moet staan. Gezien uw expliciete bewering dat er geen convocaties toegekomen zijn (CGVS, p.7), wordt wederom de geloofwaardigheid van het door u beweerde politieonderzoek naar u ernstig ondermijnd.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u na het bezoek van de politie aan uw woning op 8 september 2009 ook geen enkele demarche ondernomen hebt om te achterhalen waarom de politie juist naar u op zoek was. Zo liet u na zich hierover, al dan niet via tussenkomst van een advocaat, te informeren bij de autoriteiten (CGVS, p. 6). U liet ook na zich in deze zaak te richten tot lokale politici, internationale organisaties zoals de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) of Albanese mensenrechtenorganisatie zoals de Raad voor Mensenrechten (Albanees: Këshilli për të Drejtat e Njeriut) met kantoor in Bujanoc (CGVS, p. 6). Dat u inzake het politieel onderzoek geen enkele demarche ondernam om de ware toedracht ervan te achterhalen ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U verliet immers het land na één enkel bezoek van de politie aan uw woning en zonder overtuigende kennis naar de reden ervan. De politieagenten die bij u thuis waren langsgesproken hadden immers enkel meegedeeld dat ze u en uw broer wilden spreken betreffende jullie activiteiten tijdens de oorlog (CGVS, p. 5). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt tevens dat voornoemde geciteerde personen en organisaties tussenbeide komen wanneer etnisch Albanese burgers uit de regio Zuid-Servië menen dat hun rechten of vrijheden geschonden zijn. Aangezien het hier bovendien een inbreuk op de amnestieregeling betreft, mag eens te meer verwacht worden dat u zich tot hen voor bijstand zou gericht hebben. Tot slot is het weinig logisch waarom de autoriteiten anno 2009 of meer dan acht jaar na het beëindigen van de oorlog in Zuid-Servië plots in u zou geïnteresseerd zijn voor uw activiteiten tijdens deze oorlog, temeer daar u in de tussentijd geen andere problemen met de Servische autoriteiten kende (CGVS, p. 5).

Gelet op bovenstaande vaststellingen ken geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas en vluchtmotieven.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw identiteit en afkomst uit Servië staan hier immers niet ter discussie."

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststelling te doen wijzigen. Uw identiteit en afkomst uit Servië staat hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers overlopen de vluchtelingendefinitie en stellen dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren aangezien zij behoren tot de Albanese minderheid in Servië. Ze herhalen hun asielrelaas en trachten de overwegingen die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te weerleggen. Betreffende hun beperkte kennis met betrekking tot de oorlog wijzen verzoekers erop dat zij ten tijde van de oorlog erg jong waren en politiek hen niet interesseerde en tot op vandaag weinig interesseert. Om iets te doen voor de Albanese minderheid hebben zij wapens getransporteerd, wat zij eerder uit humanitaire overwegingen deden dan vanuit politieke overtuiging. Verzoekers waren om reden van hun jeugdigheid en gebrek aan politiek verleden de ideale personen voor het leveren van wapens aangezien ze geen aandacht trokken en zo discreet te werk konden gaan. Verzoekers corrigeren dat zij, wanneer zij over de gendarmerie spreken, zij de politiediensten in het algemeen bedoelen, waardoor zij volharden dat de mishandeling van de Albanese door de gendarmerie het motief was langs Albanese zijde om de oorlog te beginnen. Hun onwetendheid over het vredesakkoord kan verklaard worden door de schaarse mediamiddelen die beschikbaar waren. Verzoekers wisten dat het UCPMB de wapens had neergelegd, maar gaven toe dat ze geen weet hadden van een vredesakkoord. Verzoekers hadden thuis geen televisie en werden via de media niet ingelicht over het vredesakkoord. Ze hadden geen aandacht voor data, maar hebben duidelijk gemaakt dat de oorlog ongeveer anderhalf jaar heeft geduurd. Ze hebben echter niet gedurende de volledige duur van de oorlog wapens getransporteerd. Vandaar de verwijzing naar enkele maanden door eerste verzoeker. Hierin kan geen tegenstrijdigheid worden gevonden.

Met betrekking tot de amnestieregeling, volharden verzoekers dat zij daarvan niet op de hoogte werden gebracht omdat er geen publiciteitsberichten waren en omdat zij de moed niet zouden hebben gehad om zich aan te melden bij een bureau om bescherming te vragen.

Verzoekers hechten weinig geloof aan de amnestieregeling aangezien ze voorbeelden kennen van personen die niet van deze bescherming genoten. Verzoekers verwijzen naar het feit dat commandant Shefket Musliu tot op vandaag gevangen wordt gehouden en naar de inval in december 2008, waarbij 9 voormalige UCK-leden werden gearresteerd. Uit een passage uit het administratief dossier over de repressie vanwege de Serviërs blijkt volgens verzoekers dat de amnestieregeling niet alle UCPMB-leden buiten vervolging stelt. Verzoekers leggen ook artikels voor uit het tijdschrift *Perspektiva* (stuk 5). Daaruit blijkt dat zelfs 10 jaar na de oorlog leden van het UCK nog steeds worden vervolgd. Gelet op de activiteiten van verzoekers vloeit uit wat voorafgaat voort dat zij terecht vervolging vrezen. Wat het ontbreken van de reden van de oproeping op de convocatie betreft, stellen verzoekers dat dit voor de oorlog de bestaande praktijk was, maar dat de politie na de oorlog de manier van werken veranderde. Volgens verzoekers is de praktijk waar de verwerende partij naar verwijst, achterhaald. Verzoeker behoort tot de Albanese minderheid en gelet op hun deelname aan de oorlog in de Preshevo-vallei, kan hen bovendien een politieke overtuiging toegeschreven worden.

Met betrekking tot het inroepen van de lokale bescherming verwijzen verzoekers naar rechtsleer die bepaalde moeilijkheden om die bescherming in te roepen aanvaard. Volgens verzoekers kunnen zij omwille van de etnische samenstelling van de politiediensten er geen beroep op doen en hebben zij er geen vertrouwen in. Verzoekers geven toe dat zij onwetend zijn over het bestaan van mensenrechtenorganisaties in hun regio. Verzoekers wijzen erop dat de aanwezigheid van deze organisaties geen positieve invloed heeft op de algemene situatie, anders zouden zij deze wel gekend hebben.

2.2. De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat verzoekers' relaas over hun activiteiten tijdens de oorlog in Zuid-Servië twijfelachtig zijn. Zij bleken ook niet op de hoogte van de amnestiewet en hebben verzoekers geen enkel bewijs bijgebracht van het feit dat zij anno 2009 nog problemen zouden kennen met de Servische politie omwille van hun activiteiten van tijdens de oorlog. Verzoekers hebben tenslotte evenmin aangetoond alle lokale beschermingsmogelijkheden te hebben uitgeput. Bijgevolg kan aan verzoekers' vluchtredenen geen geloof worden gehecht.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij concrete en evidente feitelijkheden die betrekking hebben op gegevens die de kern uitmaken van zijn asielaanvraag correct kan weergeven. Het asielaanvraag van verzoekers is uitsluitend gebaseerd op hun vrees voor de Servische politie omwille van het feit dat zij tijdens de oorlog wapens getransporteerd hadden voor het UCPMB (stuk 9, Vragenlijst, p. 2). Het is daarom uiterst bevreemdend dat verzoekers er zelf slechts met moeite in slagen te reconstrueren wanneer zij deze activiteiten ontplooiden en hierover onderling uiteenlopende verklaringen aflegden. Eerste verzoeker beweert dat zij gedurende enkele maanden actief waren en situeert de oorlog in 2001-2002, terwijl zijn broer oppert bijna één jaar actief te zijn geweest, waarbij hij de oorlog situeert in de periode 2002-2004 (S.A., stuk 6, gehoorverslag S.A. 16/04/2010, p. 3-4; S.I., stuk 4A, gehoorverslag S.I. 16/04/2010, p. 3). Daarenboven stroken deze gegevens niet met de objectieve informatie waarover de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waaruit blijkt dat het gewapend conflict van januari 2000 tot mei 2001 duurde (S.A., stuk 13, Landeninformatie, Antwoorddocument ser2001-059, UCPMB; Liberation Army of Presevo, Medveda and Bujanovac). Verzoekers' *a posteriori*-verklaringen voor hun gebrekkige kennis over de oorlog die in hun verzoekschrift worden uiteengezet, hebben geen uitstaans met de foutieve situering in de tijd van de oorlog in Zuid-Servië. De correcte situering in de tijd van de gebeurtenissen staat immers los van verzoekers' jeugdige leeftijd, hun vermeende gebrek aan politieke interesse, hun weergave van de aanleiding voor de oorlog en de door hen aangevoerde beperkte mediaberichtgeving over het vredesakkoord. Zelfs zonder uitgebreide kennis over het conflict, zouden zij toch bij machte moeten zijn de chronologie van hun eigen activiteiten nauwkeurig weer te geven. Verzoekers' verklaringen zijn bijgevolg niet bij machte deze pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.5. Waar verzoekers stellen dat er in hun verklaringen met betrekking tot de duur van hun activiteiten geen tegenstrijdigheid kan worden gezien, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet enkel gestoeld is op een tegenstrijdigheid tussen hun beider verklaringen over de duur van hun activiteiten. Zoals hierboven beschreven, blijkt uit het geheel van hun verklaringen dat verzoekers bij de beschrijving van het conflict en de situering in de tijd erg vaag en foutief antwoorden, waardoor er geen enkel geloof aan hun verklaringen kan worden gehecht.

2.6. Verzoekers staven hun bewering dat zij anno 2009 actief door de politie worden gezocht niet met enig begin van bewijs. Zij leggen geen enkele convocatie voor en beweren er nooit één ontvangen te hebben (S.A., stuk 6, gehoorverslag S.A. 16/04/2010, p. 6; S.I., stuk 4A, gehoorverslag S.I. 16/04/2010, p. 6). Bovendien brengen zij geen enkel verifieerbaar gegeven aan waaruit zou blijken dat dat sinds de oorlog inderdaad de reden van de oproeping door de politie niet langer op de convocaties zou worden vermeld. Bijgevolg kunnen verzoekers niet worden bijgetreden waar zij stellen dat de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd achterhaald zou zijn. Uit deze informatie blijkt immers dat verdachten kunnen worden opgeroepen en de reden voor de oproeping krachtens de wet vermeld dient te worden (stuk 13, Landeninformatie, artikel 257 Criminal Procedure Code).

2.7. Het is bovendien weinig aannemelijk dat verzoekers, die beweren activiteiten voor het UCPMB te hebben ontplooid, niet op de hoogte zijn van de amnestiewet van 2002. Uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er sinds de inwerkingtreding van de amnestiewet geen enkele ex-strijder op grond van zijn loutere lidmaatschap werd veroordeeld (S.A., stuk 13, Landeninformatie, SRB, Servië, Situatie van Albanezen in de Presevo-vallei, p. 29). Hoewel verzoekers zelfs geen lid beweren te zijn geweest van het UCPMB (S.A., stuk 6, gehoorverslag S.A. 16/04/2010, p. 4; S.I., stuk 4A, gehoorverslag S.I. 16/04/2010, p. 3), beweren zij dat zij op heden nog wél door de Servische politie worden vervolgd. Zij verwijzen op selectieve wijze naar de informatie die is opgenomen in het administratief dossier en voegen een artikel van "*Perspektiva*" toe aan hun verzoekschrift waarvan overigens geen voor eensluidend verklaarde vertaling werd toegevoegd, maar tonen helemaal niet aan dat hun situatie – er weze aan herinnerd dat zij nooit lid waren van het UCPMB - gelijklopend is met die van deze ex-leden van de bevrijdingslegers die nog wel door de Servische overheid worden gevisieerd en die van gemeenrechtelijke misdrijven verdacht worden.

2.8. Omwille van een gebrek aan vertrouwen beweren verzoekers geen beroep gedaan te hebben op de hogere autoriteiten naar aanleiding van het bezoek van de politie. Uit hun betoog blijkt dat dit gebrek aan vertrouwen gebaseerd is op een aantal bekende arrestaties en op de vermeende etnische samenstelling van de politiediensten. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat zij enige poging ondernomen hebben om de bescherming van hogere autoriteiten te verkrijgen. Ook het feit dat verzoekers geen weet hebben van het bestaan van mensenrechtenorganisaties kan niet als rechtvaardiging aanvaard worden voor hun verzuim om de lokale beschermingsmogelijkheden uit te putten. Er mag immers worden verwacht dat verzoekers zich in de eerste plaats informeren over de interne beschermingsmogelijkheden en deze uitputten alvorens internationale bescherming te zoeken voor hun beweerdde problemen.

2.9. Er werd geen schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden

Het eerste middel is niet gegrond.

2.10. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (kwalificatierichtlijn) en van de materiële motiveringsplicht. Volgens verzoekers dienen beide aspecten te worden onderzocht, maar het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel de voorrang. Zij stellen dat niet getwijfeld wordt aan hun identiteit noch aan hun herkomst uit Servië. Verzoekers verwijzen naar verslagen van Amnesty International en Human Rights Watch over de situatie in Zuid-Servië die zij als bijlage toevoegen aan hun verzoekschrift en vragen op grond daarvan de subsidiaire bescherming.

2.11. Het tweede middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van de kwalificatierichtlijn. Los van de vraag of aan deze richtlijn, gelet op de omzetting in Belgisch recht, rechtstreekse werking kan worden toegedicht, verzuimen verzoekers uiteen te zetten op welke wijze zij deze richtlijn geschonden achten. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

2.12. Voor zover verzoekers' tweede middel op dit punt is uitgewerkt, kunnen zij niet voorhouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire bescherming niet zou hebben onderzocht. Verzoekers' asielrelaas werd ongeloofwaardig geacht en de motieven hiervoor worden in de bestreden beslissing uitvoerig uiteengezet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.13. Gelet op de ongeloofwaardig karakter van hun asielrelaas kunnen verzoekers zich ook niet langer op deze elementen baseren teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De rapporten die verzoekers aan hun verzoekschrift toevoegen, bevatten algemene informatie. Een verwijzing naar een algemene toestand volstaat niet aangezien verzoekers in concreto moeten aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade, bestaande uit doodstraf of executie of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De door verzoekers toegevoegde informatie bevat evenmin elementen waaruit zou blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.14. Er werd geen schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geenszins kennelijk onredelijk gehandeld toen hij op grond van de beschikbare gegevens tot het besluit kwam dat er in hoofde van verzoekers geen reëel risico op het lijden van ernstige schade bestond zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De schending van de materiële motiveringsplicht werd niet aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN